

PEST, II. félv.

50. szám.

December 12. 1872.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre félévre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetelért 1 frt. 10 soron fölül egyszeri közlésért 2 f. hatöbbször közöltetik, 1 f. 50 kr, számitatik.

Miként érez az üldözött pap?

— 14 százados szózat. —

Szent János, az arany száju érsek, száműzetése előtt így szólott népéhez: „Sok a hullám, iszonyuak a habok, de elmerüléstől nem félek, mert kősziklán állok. Dühöngjön bár a tenger, a kőszirtet meg nem mozdíthatja. Zuduljanak föl a hullámok, Jézus hajóját le nem süllyeszthetik. S mit gondolnak? A haláltól hogy ne remegjek, a kinek élete Krisztus, és meghalnia nyereség; a száműzetéstől hogy ne féljek, aki tudom, hogy Istené a föld, és annak teljessége; azt akarják, hogy javaim elkobzását féltsem, a ki tudom, hogy mit sem hoztam e világra, el sem vihetek magammal. Megvetem a világ minden rémítését, kinevetem minden kényelmét. Nem ohajtok gazdagságot, a szegénységtől nem irtózom, a haláltól nem rettegek. Az én életem, csak a ti boldogulástokért van; de kértek benneteket, nyugodt lélekkel legyetek. Minket tőletek el nem szakaszthat senki; mert a kiket összekötött Krisztus, ember azokat el nem választhatja. Ha a nőről és férjről az mondatik: Ezért hagyja el az ember atyját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, s ketten lesznek egy testben, — föl nem bonthatja az ember az ilyen házassági egyesülést, annál kevesebbé válhat el az egyház pásztorától.“

„Te megtámadsz engem. S mit árt nekem megtámadásod? Csak dicsőbbé teszesz azzal, saját erődet pedig eltiprod. Nehéz neked az ösztön ellen rugódoznod, mert nem az ösztönt rugod vissza, hanem lábaidat sebez meg. A kőszirthez csapódott hullámok mi egyebet sem tehetnek, mint önmagukat törik meg, hogy szétoszolva és habokká zúzva elveszzenek. Nincs erősebb a Krisztus egyházánál. A ki azt megtámadja, összetöri önjerejét, mintha az égnek üzenne hadat. Ha emberrel csatázol, talán győzni fogsz, vagy le fogsz győzteni; az egyházat le nem győzheti semmi hatalom. Ilyen az egyházban az Isten, a ki mindennél erősebb. Istennel vetélkedünk-e? Vajjon erősebbek vagyunk-e nálnál?

Isten alapította azt, a mit lerontani akarsz. Tapasztalni akarod-e az Ur hatalmát? a ki ha letekiat e földre, remeg az, s ha parancsol, megszűnik remegése. Nem láttad-e, hányszor állítá meg reszkető városodat? Még inkább megerősítheti remegő egyházadat; mert szilárdabb az egyház, mintsem a föld, sőt az égnél is. Az ég és föld elmulnak, de az én szavaim el nem mulnak. S micsoda szavak azok? Te vagy Péter, és ezen kősziklán épitem az én egyházamat, s a pokol hatalma sem fog azon diadalmaskodni.“

„Ha nem hiszesz a szónak, higy a cselekedeteknek. Az Isten egyházát, hány zsarnok ostromolta, hány kiveszközt, mennyi keresztet fölhasználtak? a tüzet, kemenczét, vadállatokat és fegyvert; még sem vihettek ki azokkal semmit. S hol vannak most, a kik ezt ezt tették? és hol azok, a kik ezeket erősen elszenvedték? Most amazok örök kinokkal nyomatnak, ezek pedig örök örömök közt vannak. Az egyház jobban ragyog, mint a tündöklő nap; üldözői pedig örök sötétségre jutottak. Nem olvastad-e az írást, hogy „csak tizenegyen valának, még sem győzethettek le.“ S hogyan fognának most legyőzteni, midőn ellepte a földet a jámborok sokasága? „Ég és föld elmulnak, de az én szavaim el nem mulnak.“

„Akarjátok-e, hogy fölemlítem az Ur kezességét? Ime, ugymond, veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig? Velem a Krisztus, kitől féljek? Ha fölkelnek is a hullámok, ha az egész tenger, s a fejedelmek dűhe ellenem zudulna is, azok előttem csak pókhálók, sőt azoknál is gyengébbek. Ma sem kételkedném miattatok odamenni, a hova akarnak száműzni. Mert mindig azt mondom: Uram! legyen a te akaratod; nem, az, a mit ez vagy az akar. Odamegyek, ahova te akarod; a te akaratod nekem erős bástyám, szilárd kősziklám, és hű gyámolom. Ha te akarod, hogy velem

itt maradj, hála neked; ha nem akard, azért is hálát rebegek neked.“ (Oper. tom. 5 pag. 382.).

Igy érez minden üldözött pap, valamint a pápa, úgy a jezsuiták is, még jelenleg is. „Láttál sziklát, mondá másutt, neveti az a hullámok zajgását. Láttál házat, melyet meg nem ingathat a viharok rokona. Bámulatosabb az, hogy ők nemcsak meg nem rendültek a

viszontagságok közt, sőt még szilárdabbakká lettek. és üldözőiket hozták remegésbe. Mert a ki a gyémántot üti, inkább maga sérül meg. S a ki az erény birtokosait ostromolja, magát dönti meg bizonyára, s annál gyengébbé lesz a gonoszság, minél tovább harczol az erény ellen.“ (S. Joan. Chrys. in Math. 6. homil. 25.).

E. L.

A mit vetsz, azt aratod!

— Legenda. —

Mily szép tavasz, énekel a csalogány;
Zeng a bokor, él-mozog minden.
A földmives el van igézve azon,
S nem látja, hogy ott jön az Isten.

Jézus közelit, vele népsokaság.
Mert Betlehem oly közel onnan.
S borsót vetetet szaporán az alatt:
Egy pór fia mérgesen ottan.

„Mit vetsz oda? szólj fiam! oly hevesen?“
Kérdé Ura Istene tőle,
„Mit? .. hát köveceset!“ morogá czudarul,
S elfordula rögtön előle.

„A mit vetegetsz fiam! azt aratod!“
Hangzott szava Üdvöztőknek.
S borsóyi kövek teríték be legott:
Földjét ama durva legénynek.

E. L.

A két vándorlólegény.

(Folytatás.)

XIII. Az atyai házbán.

Este felé a vonat Békelakra ért. — Lajos röpülni szeretett volna haza, nem menni; de minő sajtáságos az az emberi szív! Midőn látta a templomnak hóval borított tetőzetét, melyen nyájas napos időben a téglák tarkasága oly jól esik a szemnek, egyszerre szomorúság szállotta meg. Talán az ő sziveik is ily hideg hóval fődvek, gondolá; talán nem akarják elismerni a tékozló fiút, ki nekik annyi bánatot okozott!

Ez a gondolat kétségtelenül helytelen volt, mert hiszen leveleikből bizonyosan tudta, hogy visszafogadják, ha megjavulva tér vissza; de a templom, melyről a távolban oly hamar megfélekedezett, minden bűneit ismét észébe juttatta. Lépései mindig lassubbakká lettek; minduntalan megállott és föltekintett a házakra. Sok emberrel találkozott, kiket első tekintetre fölismert; kitért előlük; semmiért a világon nem kívánta volna, hogy általuk megszólittassék. Egy öreg anyóka, ki őt így tétovázni látta, közeledett hozzá és így szólította meg:

— Edes uram, ha ön a tanyát keresi, akkor vissza kell térnie. Nézze csak amott, ahol azt a festett kezét látni, ott szoktak a mesterlegények betérni.

— Ráérek oda utóbb is menni, válaszolá Lajos; Pálfi ur után szeretnék tudakozódni. Miként van?

— Ah, Pálfi ur! az arra leebb lakik a tó felé. Jöj-jön csak velem, megmutatom az utat. A Pálfiék ritka-becsületességű emberek, a szegényt soha sem bocsátják el. Egész télen át levest kapok náluk, az asszony tegnap ezt a meleg felöltőt adta, melyet azelőtt ő maga

viselt. Ön azt kívánja tudni, hogy miként vannak? A mint veszszük. Szükséget nem szenvednek, de valami bánat nyomja szívüket, azt arcukról lehet leolvasni. Hogy mi bántja őket, azt nem tudom, mert tudja, édes uram, ily magamféle szegény asszonyhoz nem illik őket kérdésekkel ostromolni. De másoktól hallottam, hogy fiuk volt, ki akaratauk ellenére vándorolni ment és többé nem tért vissza. Azt mondják, hogy Amerikában roppantul meggazdagodott, de szüleire nem is gondol többé, s leveleiket válasz nélkül hagyja. Akkor elhiszem, hogy bánat nyomja őket. Ah, én is tudom, mit tesz az, ha gyermekünk távol van tőlünk! Fiam a fővárosban volt, ahol egy kis boltot nyitott; jó fiu vala, minden hónapban küldött egy kis pénzt; ezt a távollétet még sem bírtam ki soká. Szívem hozzá hajlott. Mily boldog voltam, midőn karjaiba zárt, megcsókolt és kedves anyjának nevezett! azt ki sem mondhatom. Ah, a szegény fiu érettem erején fölül fáradozott, megbetegedett és meghalt. Azóta husz évet öregedtem; mikor a szomorúság úgy igazában meglep, szeretném fejemet lehajtani és meghalni. Ott fenn egy szegény, gyámoltalan özvegynek mindenestire jobb, mint itt lenni.

Fiáról való megemlékezésében most keserű könyeket ontott, s azokat kendője sarkával törülte le.

— Nem tehetek róla — szóla ismét; ha szegény fiamra gondolok, mindig sirnom kell. Ah, oly jó fiu volt.

E közben lassan előrehaladtak; ekkor az asszony rámutat egy házra és így szól:

— Ott laknak Pálfiék; ha önnek kis segélyre van

szüksége, menjen be bátran; bizonyos vagyok, hogy nem fogják elutasítani. Nekem, fájdalom, semmim sincs — különben nem küldeném önt másokhoz.

Az asszony a mellékutezába indult, Lajos pedig elfogult szívvel tartott az atyai ház felé; — az anyóka szavai még nehezebbé tették szívét. Először a kertbe ment, hogy az ablakon át benézhesen a szobába; de az ablaktáblák be voltak téve, s Lajos határozatlanul bámult az előtte elterülő tóra.

Csendben a ház másik oldalához került, az ablakok itt is be voltak téve, de egy hasadékon keresztül kissé benézhetett. Szülei a meleg kályha mellett ültek; úgy látszott, beszélgettek, de beszédökből Lajos semmit sem tudott megérteni. Azonban hideg futott át minden tagjain, látván, hogy távolléte alatt mennyire megöregegtek; hajok hófehér volt, és a bánatot, mint az anyóka jól mondotta, arcukról lehetett leolvasni. Majdnem fölsikoltott, de visszatartotta őt a szégyenérzet és a félelem, hogy nem jól fogják fogadni.

Az öreg Pálfi lábainál fekvő eb észrevette egy idegen jelenlétét; nyugtalanná lett, morgott, végre dühösen ugatott az ablak felé.

— Nézz csak ki, szóla az asszony a belépő cselédhez, nincs-e künn az ablakban macska?

A leány kiment és a kertben Lajosba ütközött. A váratlan találkozás úgy megrémítette, hogy ijedtében ekként förmedt rá Lajosra:

— Mit akar ön itt? Mit kémkedik éj idején a ház körül? Azt akarja, hogy hűsre tetessük?

— Legyen nyugodt, leányasszony, szóla Lajos, nekem nincs semmi rossz szándékom; mondja meg Pálfiné asszonynak, hogy vándorlólegény van idekünn, ki szólni ohajtana vele.

— Ily későn koldulni, az mégis csak sok. Ha én volnék Pálfiné asszony, egy krajczárt sem adnék önnek. Tisztességes emberek nappal jönnek és nem éjjel. Ma-holnap a koldusoktól életünk sem lesz biztonságban!

Lajos e nyelveskedést minden válasz nélkül hagyta. Aggodalommal gondolá: hát ha szülei is így fogadják! A leány egészen neki pirosodva a haragtól bement a szobába és elmondotta, hogy ott künn egy kamasz van batyuval hátán, ki a ház körül kémkedett, és még oly vakmerő, hogy az asszonysággal kíván szólni.

— Ha azt mondotta, jegyzé meg Pálfiné, akkor nem tolvaj. Te nem sziveled a szegény embereket, és ez gyakran igazságtalanságra ragad. Szegény vándorlólegény ez, kinek hiányzik pár krajczár, hogy éjjeli szállását megfizethesse.

Zsebébe nyult és pár krajczárt akart kiküldeni. — Rögtön azonban gondolkodóba esett.

— Mégis magam megyek ki, mondá; az idő, melyet jelentett, régen elmúlt ugyan; de ki tudja, mi akadályozhatta a korábbi hazajövetelben.

— Ne is gondolj arra, szóla Pálfi fejrázve, mind haszontalan beszéd volt az. Ha haza akarna jönni, nem kellene mostig várakoznia.

Az asszony mégis kiment; Lajos kiterjesztett karokkal sietett eléje: „Anyám, anyám! kiálta elérzékenyülve, szabad bemennem?”

Pálfiné messzehangzó örömkialtást tőn, és zokogva borult fia keblére.

— Istenem, szóla az öreg Pálfi suttogva, mégis ő volna! És midőn folyton e szavakat hallá: „Anyám, anyám!” fölugrott, és oly gyorsan kiment, hogy ma-jdnem a kályhát is elvitte magával.

— Te vagy Lajos, kiálta, valóban te vagy?

Ekkor kibontakozék Lajos anyja karjaiból, és atyja előtt térdre borulva fölkiálta:

— Igen, én vagyok az elveszett fiú, megjavulva térek vissza és bocsánatot kérem. Oh atyám, ne taszíts el többé magadtól!

A mélyen megrendült Pálfi fölemelé őt.

— Ha megjavulva térsz haza, szóla, drága leszesz szívemnek.

— Meg fogod látni, válaszola Lajos. Előbb jöhettem volna, de az utolsó salakot is távol akartam hagyni; azért halasztottam hazajöveletem; azonfölül más akadályok is jöttek közbe, melyek visszajövelemben akaratom ellenére gátoltak.

— Most jertek be, szóla az anya.

— Odabenn újra elkezdődtek a szívélyes üdvözlések. Az öregek szinte megifjodtak. — Az anya levevé fiáról a súlyos batyut. Daczára meghatottságának, meg nem tagadhatta asszonyi természetét. Fölnyitotta a batyut, s a holmit kirakta az asztalra.

— Rendes fiu voltál, szóla ragyogó arczezal, jól el vagy látva fehérruhával.

— De asszony, szóla az öreg Pálfi esodálkozva, hogy vesződhetel most ilyesekkel?

— Miért nem? válaszola ez, a vándorlegényt a jó rendben tartott fehérruha jobban ajánlja a legjobb bizonyítványnál. Most már eleget tudok, fölösleges kérdeznem, hogy miként viselte magát. Csak beszélgesse; nekem most a konyhán lesz dolgom.

A konyhában a szolgáló kötényével elfödte arcját és sirt.

— Mi baj Luiza? gyorsan rakj tüzet, hamarjában kis sültet kell készítenünk. Hát mit risz?

— Ah, édes asszonyság, nem tudtam, hogy ez Lajos urfi volt; közönséges vándorlegénynek tartottam, ki alkalmat keres a lopásra, azért voltam vele oly goromba. Mit fog rólam gondolni? Nem is merek a szobába menni.

— Mit fog gondolni? Hát semmit, nem is ér most arra rá. Gyorsan ide a lábast; a tűzhelybe tégy több fát, hogy vigan égjen. A zsirt ne kiméld, aztán egy pár üveg bort rakj az asztalra. De jót, hallod? Nem abból a savanyuból, melyből férjem néha inni szokott.

Luiza sietett, a mint tudott, de zavarában sok ügyetlenséget követett volna el, ha Pálfiné nincsen mellette. Csak miután a tűz jól égett, s a pecsenye már sustorogni kezdett, jött ismét kissé magához.

Pálfiné egyetmást rendbehozott még, aztán bement a szobába, hol a két férfi a legélénkebb beszélgetésben volt. Attól tartván, hogy mindjárt az első órában valami kellemetlen jelenet adhatná magát elő, belevágott a társalkodásba, és elbeszélte, hogy Lajos távollétében mi mindenféle adta magát elő Békélakon. Sokan meghaltak, mások elköltöztek. „Haris mester is elköltözött, szóla, ugy halljuk, igen jól megy dolga.”

— Üdvözetlet hozok tőle és nejétől, mondá Lajos.

— Hogyan? hát láttad őket?

— Igen; a mult héten Harisnál dolgoztam, mert az utipénzből kifogytam volt. Ezt végre szüleim kedvéért is megadta volna; de kezdetben nem ismertem föl őt, utóbb sok sürgős munkája levén, — nem akartam cserben hagyni.

Most el kellett beszélnie, hogy Harisék által miként fogadtatott.

— Kezdetben nem jól, felele Lajos. Midőn Haris nevemet hallotta, és megtudta, hogy Párisból jövök, mindjárt bizalmatlan volt, mert azt gondolta, még gyermekéveimből megtartottam könnyelműségemet. De lassankint, amint tévedését belátta, szívesebb lett hozzám. Utolsó napon mondotta meg csak, hogy amint meglátott, azonnal fölismert.

Luiza most fülíg pirulva hozta be az ételt. Mindamellet meg nem tartóztathatta magát, hogy gyors oldalpillantást ne vessen Lajosra, meg akarván győződni, hogy olyan-e az ő külseje is, mint más vándorlegényé.

Lajos jó evő volt, ma pedig kétszeresen az vala, mivel csupa fölindulásból hozzá sem nyult az ételhez, melyet Harisné asszonytól utravalóul kapott. Az öregek is, kik Luiza boszuságára máskor csak csipegettek az ételből, mint mikor az nem szokott jól elkészítve lenni, ma úgy ettek, hogy öröm volt nézni.

Luiza a konyhába a számolty a tűzhely felé tolta, a tányért ölébe vette és szintén jóízűen falatozott. Egyszerre megállapodott.

— Hm! gondolá magában, még sohasem hallottam tőlük, hogy fiuk van. Mintha csak a hópelyhék hozták volna őt. És sajátképen miért lett vándorlólégénynyé? Nem szorult rá; szépen itthon maradhatott volna. Aztán miért jött oly alattomosan és hallgatózott először az ablak alatt? Itt valami lappang; sókért nem adnám, ha e titkot megtudhatnám. — Kitől tudhatnám meg a valódit!

Igy tépelődött Luiza, eközben szinte megharagudott Lajosra, hogy oly váratlanul jött. Ottbenn nagyon jókedvűek voltak. Az atya, ki még egy órával előbb keserűséggel beszélt volna fiáról, egészen megváltozott, és az ifjút, kit csenevész korhelynek képzelt magának, tekintetével majdnem elnyelte. Erőteljes alakját, egészségére és rendes életre mutató úde arczát jól esett néznie; nem tudta szemeit róla levenni.

— No most már el kell beszélned, hogy mi mindenfélét tapasztaltál a világban, szóla az öreg ur.

— Az anya kényelmesen a karos-székre helyezte el magát, s ölébe rakta kezeit, hogy fiát hallgassa.

— Innen, kezdé Lajos, megkerültük a tavat, azután Pesten, Bécsen, Németországon keresztül elmentünk Svájcba. Sokat nem dolgoztunk, mert Heim irtózott a munkától; annál jobban hozzáértett a kolduláshoz. — Talán éhen haltam volna, ha Heim velem nincs. Ha a koldulással nem boldogultunk többé, munkába állottunk, mig ismét egy kis húst szedtünk magunkra; egészben véve azonban valóságos kutyaéletünk volt. — Nem egy izben szabad ég alatt aludtunk. Heim e czéltalan csavargásban örömét találta; mindig kinevetett, valahányszor komoly ellenvetésekkel állottam elő.

— A mi engem illet, folytatá Lajos, meg kell valanom, hogy e csavargó élet épen nem tetszett; mert egyrészt jól beláttam, hogy semmit sem tanulunk, és

másodszor a rendetlen életben sem találtam örömöt. Egy ideig még, mint igazi naplopók éltünk; ha pénztünk volt, ami nagy ritkaság vala, betértünk a kocsmába, ahol ittunk, ittunk és kártyajáték folyt. Az iváshoz meglehetősen hozzászóktam már, de kártyához soha sem nyultam; a kártyázáshoz manap sem érték.

— Isten tudja, folytatá még mindig Lajos, Heimnek oly hatalmas volt fölöttem, hogy akaratom ellenére is alkalmazkodtam kívánataihoz. — Életmódunk miatt már türelmetlen kezdtem ugyan lenni, de mégis csak folytattam, mivel Heim úgy akarta.

— Végre mégis megszakadt türelmem fonala, s kezeim kimondottam, ha nem akar velem jönni, magam megyek. A további rendetlen élet elleni erélyes tiltakozásom kissé észrehozta őt; a Havasokon keresztül átmentünk a szép Olaszországba, melyet egész hosszában beutaztunk. Láttuk Romát, Nápolyt, Flórenczet és sok más várost. Mig Svájcban voltunk, keveset gondoltam haza, de Olaszországban gyakran mégis fölébredt lelkesmeretem, s már eltökéltem magamban, hogy kedves szüleimnek írok; de Heim mindig kinevetett, és azt kérdezte, hogy nem akarok-e még a kereszt alá mászni, miután hazulról eltasztottak. Egy alkalommal Heim távollétében mégis irtam egy levelet; szerencsétlenségemre kezébe került, midőn épen postára akartam adni s a tűzbe dobta. Így mindig halasztottam a kedves szüleimhez való írást, mig végre magam is azt gondoltam, hogy annak többé czélja nincs.

— Istenem! szóla az anya, hát nem tudtad Lajos fiam, hogy mi itt fájdalomban és bánatunkban majdnem elvesztünk? Nézd ősz fejünket! Hajunk megfehéredett, mert éjjel-nappal miattad busultunk. Ha megtalálhattunk volna, semmi utól nem riadunk vissza. A legroszabbtól tartottunk. Végre azt gondoltuk, hogy idegen földön meghaltál. Jártak is ily hírek, úgy hogy azt hittük, miszerint nem vagy többé az élők közt; naponkint sirattunk és imádkoztunk lelked üdvéért.

— Ah, jegyzé meg Lajos, akkor még nem ismertem el, hogy mily súlyosan hibáztam; Heim beszédei folytán ellenkezőleg azt hittem, hogy nekem van igazam; voltak idők, mikor elég vak voltam magam helyett kedves szüleimet vádolni. A legroszabb azonban az volt, hogy keresztény kötelességeimet elhanyagoltam, nem jártam misére, nem mentem gyónni, általában úgy éltem, mint pogány. Ez napról-napra elkeseredettebbé tett, és minthogy többnyire nem jól folyt dolgunk, az emberi társadalom rossz berendezésében kerestük a hibát. Csakugyan azon nézetben voltunk, hogy a vándorlólégényeknek kellene birniok a föld javait, és hogy a munka oly teher, mely elől minden okos embernek lehetőleg ki kell térnie.

— Így jár mindaz, szóla az atya reszkető ajkakkal, ki egyszer a jó utról letér; az ilyen eltéved a gonoszság vadonában, mig végre nem talál ki utat, és a bűn karjaiban hal meg. Oh, mit kell még hallanunk?

— Roszabbat már nem, felele Lajos. Szerencsém volt, hogy Heim verekedés közt sebeket kapott, minek folytán kórházba került. Én már oly erősen voltam Heimhoz lánczolva, miszerint a hittem, hogy nélküle meg sem élhetek, s örömet közelében maradtam volna, ha ezt a rendőrség lehetetlenné nem teszi; t. i. a rend-

(A tüzimádók temploma Ázsiában. — L. Vegyések.)

őrség⁷ kitiltott a városból, mert semmi jövedelmi forrást nem tudtam kimutatni. Ez eleinte nagyon nehezemre esett; de mikor a város hátam mögött volt, és Heim befolyását többé nem éreztem, lassankint gondolkodóba estem, s úgy tetszett, hogy talán jobb lenne rám nézve, ha Heimtől teljesen távol tartanám maga-

mat, sőt be kezdtem látni, hogy súlyosan vétkeztem kedves szüleim ellen és vissza kellene térnem, hogy vándorlásom folytatására áldásukat kiesdjem. Egész Olaszországban és visszatértemkor Svájcban e jó föltétel lelkesített, midőn véletlenül egy békelaki polgárral találkoztam, ki Svájcban keresztül Romába utazott.

„Hogy vannak otthon? kérdém. Mit gondol, hogy fogadna atyám, ha visszamennék hozzá?”

A kérdezett polgár fejét rázta és így válaszolt: „Atyáddal egészen elrontottad dolgodat; a mult héten beszéltem veled, nagyon szigorun nyilatkozott rólad, egyenesen kimondotta, hogy szívéből kitépett és nem ismer el többé fiának.”

Az öreg Pálfi kezeivel elfödte arcát.

— Akkor — szóla fájdalmasan — a harag még mindig hatalma alatt tartott, gyakran kemény kifejezésekkel éltem, de azokat nem vettem oly komolyan; ha visszajöttél volna, tárt karokra találász.

— Gondolhattam volna — szóla Lajos — hogy az atyai szívből a szeretet nem hal ki oly könnyen; de azon szavak nagyon elkeserítettek, és minthogy a keresztény alázatosság és isteni félelem hiányzott nálam, daczosan elhatároztam, hogy többé nem lépek az atyai házba, hanem mint kítaszítottat tekintem magamat és a szerint fogok cselekedni. Itt-ott munkát vállaltam; de a dolgot nem vettem komolyan, csak akkor dolgoztam, ha arra szükség kényszerített, s akkor is oly hanyagon teljesítettem kötelességemet, hogy a mesterek rendszeren mindjárt az első napokban elküldöttek. Ha egy napra kenyerem volt, az országúton, meg tanyákon hasonló czimborák közt a legjobban éreztem magamat. Szóval, nem lettem ugyan gonosztevő, de

azon uton jártam, melyen könnyen azzá válhattam volna.

Aztán röviden elmondotta, hogy a Sós-család volt valódi őrangyala; ott kapta az ösztönt a jóra, s azért e derék család iránt egész életében hálára érzi magát lekötelezve.

További elbeszélése alatt a jó anya nem egyszer zokogni kezdett. Föltette magában, hogy Heimért minden szombaton elmond egy rózsafüzért. Lajos elbeszélésében nem szépitette ugyan hibáit, de mindent elhagyott, mi azon gyanut ébreszthette volna, hogy a rablásokban neki is része lett volna. Mindamellett tartott, hogy atyja más uton értesült egyről-másról. Szerencsére azonban nem volt így; e kellemetlen eseményekről egész Békelakon senki nem tudott semmit.

Midőn Lajos elbeszélését bevégezte, a szülők hálát adtak Istennek, hogy fiok megjavulva menekült ki a veszélyek közül.

Ekkor bejött Luiza, hogy az asztalt fölszedje. Lajos elpirult, aggódván, hogy a leány talán az ajtóban hallgatózott s meghallotta, amit életéből elbeszél. Az anya is ettől látszott tartani, mert élesen szemügyre vette a leányt. Csak más nap győződtek meg, hogy aggodalmuk teljesen alaptalan volt.

(Folytatása következik.)

HETI KRONIKA.

Pest, decz. 8.

(—ss—) Az új miniszterium megalakult. A mult számunkban tett jelentésünket azonban oda kell módosítanunk, hogy Tisza ideiglenesen még megmaradt, s így gróf Szapáry nem lett miniszter.

A kinevezésre vonatkozó királyi kéziratok következők:

I. Mi első Ferencz József stb. Miután őszintén kedvelt hívünket, tek. és ngos vásárosnaményi és nagy-lónyai Lónyay Menyhértet saját kérelme folytán, (zaj a szélsőbalon. Zajos fölkiáltások a jobboldalon: Halljuk!) magyar miniszterelnöki állásától kegyelmesen fölmentettük, magyar miniszterelnökünké őszintén kedvelt hívünket, vitézljő álmosdi és okányi Szilávy Józsefet, eddigi magyar földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterünket neveztük ki; miről hűségteket ezennel értesítjük. Kikhez egyébiránt királyi kegyelmünkkel állandóan maradtunk, Budán stb. Ferencz József, — gr. Lónyay Menyhért.

II. Kedves miniszterem Szilávy! Önt ezennel magyar miniszterelnökké kinevezem, s az egyes miniszteri állomások betöltése iránti javaslatait elvárom. Kelt Budán, 1872. decz. 4.

Ferencz József, s. k. Gróf Lónyay Menyhért s. k.

III. Magyar miniszterelnököm előterjesztése folytán személyem körüli miniszteremmé báró Wenckheim Bélát, országos pénzügyi miniszteremmé Kerkápolyi Károlyt; belügyminiszteremmé Tóth Vilmost; igazságügyminiszteremmé Pauler Tivadart; közmunka és közlekedésügyi miniszteremmé Tisza Lajost; vallás- és közoktatásügyi miniszteremmé Trefort Ágostont; horvát-, szlavon-, dalmátországi miniszteremmé gr. Pejačević Pétert ujlag kinevezem, illetőleg ezen eddig is viselt állásaikban megerősítem, végre földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteremmé ifj. gr. Zichy József fumei s magyarhorvát tengerparti kormányzót ezennel kinevezem, a honvédelmi

miniszterium ideiglenes vezetésével egyelőre miniszterelnökömet bizván meg. Az illetőkhöz intézett kézirataimat további intézkedés végett ide zárom. — Kelt Budán, 1872. decz. 5.

Ferencz József, s. k. — Szilávy József, s. k.

Szilávy József, az új miniszteriumot a decz. 5-ki országos ülésen a következő beszéddel mutatá be:

T. ház! Ó Felsőge engem magyar kir. miniszterelnöknek legkegyelmesebben kinevezni, minisztertársaimat eddig viselt hivatalaikban megerősíteni, illetőleg gr. Zichy József fumei kormányzót ipar- és kereskedelemügyi miniszternek kinevezni méltóztatván, van szerencsém magamat és minisztertársaimat a t. háznak bemutatni, ajánlva magunkat a ház szíves jó indulatába és kikérve számunkra szíves közreműködéseket és támogatásokat.

Ugybiszem, a t. ház nem tartja szükségesnek, hogy ez alkalommal bővebben fejteggessük elveinket, melyeket vallunk, irányunkat, melyet követni kívánunk: mert hisz a t. ház bennünket egyenkint mind ismer, ismeri az alapot, a melyen a párt alakult, az irányt, a melyet a párt követ, a melynek kifolyásul tekintjük mi magunkat.

Ezen alapokat fogadjuk el mi is kiindulási pontul; ezen irányt fogjuk követni mi is, míg erőnk engedi; míg a tiszt. ház többségének bizalmát birni szerencsésnek leszünk. De azt hiszem, méltán várja tőlünk a t. ház, hogy elmondjuk már most, mit kívánunk a jelenleg folyamatban levő országgyűlési ülésszak alatt végezni, és mi ez iránt nézetünk. (Halljuk! Halljuk!)

Anélkül, hogy alakulásunk első perczében részletekbe bocsátkoznám, bátor vagyok egész általánosságban megjegyezni, hogy magunkéinak vallva ama törvényjavaslatokat, melyek már is le vannak téve a ház asztalára, legelőször is szükségesnek tartjuk, hogy a fővárosok rendezéséről szóló, tárgyalás alatt levő törvényjavaslatot bevégezzük; — szükségesnek tartjuk a Királyföld rendezését; szükségesnek tartjuk a határőrvidék polgárosítása követeltében elmaradhatlan törvények meghozatalát: mindahármat, mint olyant, mely az ország szervezetének befejezéséül szolgál.

Ezeket kivül főfeladatunknak, olyannak, melynek kiváló munkásságunkat kell igénybe vennie, tartjuk az ország pénz-

ügyeinek rendezését. (Élénk helyeslés.) E czélből már legközelebb bátrak leszünk egy kölesön iránti törvényjavaslatot mutatni be a t. háznak. (Mozgás a baloldalon. Halljuk a jobboldalon.)

Előre látván, hogy az 1871-ik évi költségvetés ez év lefolyta előtt tárgyalható és befejezhető nem lesz, bátrak leszünk felhatalmazást kérni a jövő év első negyedére, hogy méltóztassék a t. ház megengedni az adók tovább szedését és megadni az államkormányának további vezetésére szükséges eszközöket.

Következnek ezután az 1873-ik év költségvetésének tárgyalása és az elmúlt évek még eddig meg nem vizsgált zárszámadásainak megvizsgálása, következnek több rendbeli törvényjavaslat, a melyek egyes adónemeknek reformálására vonatkoznak, a mely törvényjavaslatoknál azon irányt kívánja a miniszterium követni, hogy a jelen nemzedéket terheljük meg, a már tett és az ország, de leginkább a jövőkor érdekében megkívánható beruházásokra szükségessé válják az ország folyó és rendes szükségleteit arányba és egyensúlyba hozni az ország jövedelmeivel (Élénk helyeslés) és hogy a nélkül, hogy az ország polgárainak bármely osztálya túlságosan vagy aránytalanul terheltecsék, elégségesek legyenek a rendes jövedelmek a rendes kiadások fedezésére. (Helyeslés.)

A kormány multhatlanul szükségesnek tartja, hogy az ennyi idő óta függőben levő bankkérdés (Halljuk! Halljuk!) a törv. hozás hozzájárulásával még ez ülészek alatt megoldassék.

Ezen kívül elő fog kerülni több törvényjavaslat, a melyek bár nem kevésbé fontosak, de természetöknél fogva olyanok, hogy talán majd nem veszik annyira igénybe a t. ház idejét, és így az elősoroltak mellett tárgyalhatók lesznek.

Kívánatosnak tartjuk, hogy a bizottság, melyet a t. ház házszabályaink átvizsgálására kiküldött, munkálkodását minél előbb befejezze, és hogy a házszabályok átvizsgálása még ez ülészek befejezése előtt lehetséges legyen. (Helyesl. a j. oldalon.)

Ha sikerül mindezeket megoldanunk, úgy hiszem, fogunk találkozni az ország részéről amaz elismeréssel, hogy ez ülészek alatt teljesítettük feladatunkat.

Nehéz a feladat, a melyet én és miniszterársaim magunkra vállaltunk, de tettük ezt azon erős meggyőződésben, hogy valamint a házbán, úgy az országban is a különböző politikai pártok mindannyian tiszta hazafiságból indulnak ki és hogy egyedül a haza javát tartják szemök előtt. E közös kiinduló pont és a közös végezel, mely felé törekszünk, úgy hiszem, lehetségessé fogja tenni, hogy különböző utainkon gyakran együtt haladjunk, a tanácskozásokban pedig mindig megtartsuk a tárgyilagosságnak, a higgadtságának azon mértékét, a mely szükséges arra, hogy együtt üdvösen haladhassunk. (Általános helyeslés.) Ujra ajánlván magamat és miniszterársaimat a ház kegyébe, kikérjük támogatását. (Éljenzés.)

Tizenharmadik évi tudósítvány a legfölsősebb Oltáriszentség folytonos imádsására és a szegény templomok fölszerelésére Pesten alakult anyatársulatról. 1871-ki nov. hó 6-tól 1872-ki nov. hó 6-ig.

(Folytatás.)

A bevétel és kiadás kivonata	
1871-ki november hó 6-tól 1872-ki november hó 6-ig	
Bevétel:	
	frt kr.
Maradt az előbbi évről	675 92
A tagok évi járuléka 2 arany és	2254 40
A részvevők évi járuléka 1 arany és	298 —
A jötevők adománya 70 frank aranyb., 3 ft ezüstb. és	960 72
A havi istentiszteletnél és kiállításnál begyűlt 2 arany, 1 tallér ezüstben és	178 72
Alapszabályokért begyűlt	6 60
Eladott kelme- és egyházi készletekért	305 60
Kamat	68 —
Szállítási költség fődözeése fejében a megajándékozott templomok részéről begyűlt	249 —
Arany- és ezüstpézn eladatott	97 62
Összesen :	5094 58
A kiadás :	4396 81
Marad :	697 77

Kiadás: frt kr.

Vászonra	666 —
Csipkére	292 69
Egyházi ruhakelme-, paszománt- s több effélére	1692 2
Vörös posztóra oltárszolgai öltönyökhöz	304 —
A kézműveseknek, festészek stb.	639 10
Egyházi edényekre	725 —
Nyomdaköltség	78 10
Összesen .	4396 81

Jegyzék

a kegyes tanítórendiek gzmnasiumi épületének nagy termében május hó 16-tól 20-ig megtekintésre kitéve volt egyleti tárgyaknak :

150 vállkendő, 87 miseing, 2 öv, 71 papi karing, 84 oltárszolgai karing, 108 corporale, 142 pallakendőske, 374 kehelykendő, 135 kéztörő, 45 oltárterítő csipkével, 142 miseruha, 65 veesernyepalást, 4 dalmatika, 76 magánstola, 25 velum, 22 ciboriumköpeny, 25 bursa, 78 oltárvánkos, 72 oltárszolgai vörös öltöny, 27 quadratum, 16 kehely, 8 ciborium, 10 szentségtartó, 9 szelence az utiköltségre, 4 keresztségi szelence, 8 pár oltárkanna tányérkával, 23 pacificale, 16 szenteltvízhintó, 28 füstölő tömjéntartóval, 11 oltárlámpa, 52 gyertyatartó, a Föltámadtnak 8 szobra, 5 oltár-kereszt, 6 processió-kereszt, 54 zászló, 6 négyrudu és 9 kétrudu menyeczet, összevarrt kelme 2 mennyezethez, canontábla 9 oltárra, 1. praeparatio ad missam, 23 misekönyv, 16 missae defunctorum, 6 rituale, 2 nagy oltárkép, több kisebb olajfestvény, 7 oltár-csengetyű, 1 sekrestye-csengetyű.

Ezen tárgyak a következő templomok között osztattak szét :

I. Az esztergami egyházi főmegyében :

- Balassa-Gyarmatban a temetői kápolna : 1 karing, 1 miseruha. *)
- Budán a nt. kapucinus atyák temploma : 8 oltárszolgai karing, 3 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 bursa.
- Budán az irgalmas nénék kápolnája : 1 magánstola, 1 velum, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel, 1 szentségtartó, 1 füstölő tömjéntartóval.
- Felső-Csille : 4 miseruha, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel.
- Felső-Vásárd : 3 oltárterítő, 1 quadratum, 1 négyrudu menyeczet.
- Ipolynyék : 6 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 12 kehelykendő, 6 kéztörő, 1 miseruha, 1 ciboriumköpeny, 1 pacificale.
- Keökeszi : 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 oltárvánkos, a Föltámadtnak szobra.
- Terbegecz : 2 miseing, 6 kehelykendő, 2 oltárterítő, 1 miseruha, 2 oltárvánkos.
- Kicsind : 1 miseing, 1 veesernyepalást, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel, 1 pacificale.
- Kis-Gyarmath : 1 veesernyepalást, 2 zászló.
- Mohora : 1 mise- és 1 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 velum.
- Nagyhaláp : 1 mise- és 1 karing, 1 miseruha.
- Nagy-Fajkürth : 1 miseruha, 1 veesernyepalást.
- Nagy-Géc : 2 vállkendő, 1 mise- és 1 karing, 2 corporale, 6 kehelykendő, 3 kéztörő, 1 oltárterítő, 3 magánstola, 1 ciboriumköpeny, 6 gyertyatartó.
- Nagy-Lapás : 1 miseruha, 2 magánstola, 2 oltárvánkos, 1 misekönyv.
- Nagylégh : 6 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 12 kehelykendő, 6 kéztörő, 1 quadratum.
- Nagy-Lévárd : 1 miseing, 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 velum, 1 bursa, 1 pacificale.
- Nagyrippény : 1 miseruha, 1 velum.
- Nyitra-Pásztó : 6 vállkendő, 1 miseing, 1 miser., 2 oltárvánkos, 1 quadratum, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 oltár-lámpa.
- Alsó-Vásárd ; 2 vállkendő, 1 miseing, 1 miseruha, 1 misekönyv.
- Pecseniez : 1 miseing, 2 miseruha, 2 zászló.
- Alsó-Almás : 2 zászló.

*) Minden miseruha mellé egy pallakendőske adatott.

23. Pesten a Mária-intézet kápolnája : 1 miseruha, 1 vecsernyepalást, 1 velum, 1 ciboriumköpeny, 1 szentségtartó.
 24. Rarhach : 1 miseruha, 1 vecsernyepalást, 1 bursa, 1 kehely, 1 négyrudu mennyezet.
 25. Révfülu : 1 miseruha, 4 oltárszolgái vörös öltöny 4 karinggel.
 26. Szkiező : 2 oltárvánkos, 4 oltárszolgái vörös öltöny 4 karinggel, 1 quadratum, 1 füstölő tömjéntartóval, 3 canon-tábla, 6 oltárgyertyatartó, 1 missae defunctorum.
 27. Szécsény : 4 mise- és 4 karing, 12 corporale, 4 miseruha, 1 vecsernyepalást, 6 magánstola.
 28. Uj-Gyalla : 6 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 6 kéztörölő, 2 oltárterítő, 3 miseruha, 1 vecsernyepalást, 3 magánstola, 1 velum, 2 oltárvánkos, 2 oltárszolgái vörös öltöny 2 karinggel, 1 quadratum, 1 kehely, 1 ciborium köpenyével, 1 szentségtartó, 1 szelencze az utiköltségre bursával, 1 keresztelési szelencze, 1 pár oltárkanna tányérkával, 1 pacificale, 1 szenteltvízhintő, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 oltárlámpa, a Föltámadtnak szobra, 1 oltár- és 1 processiókereszt, 2 zászló, 1 kétrudu mennyezet, 1 misekönyv, 1 missae defunctorum, 1 rituale, 1 praeparatio ad missam, 1 oltáresengetyű, 1 sekrestyecengetyű. — (Folytatása következik.)

Vegyesek.

Ázsiában, nevezetesen Perzsia nevű országban van tűzimidő nép is, melynek templomát mutatjuk be mai számunkban. A templom előtt díszes mennyezet emelkedik négy oszlop által tartva; itt ápolják bizonyos ünnepek alkalmával a „szent“ tüzet. Mind e mennyezet, mind maga az óriási templom számtalan szoborművel van díszítve. Azonban amily egyszerű a templom külseje, annyira szűk és semmit nem mondó a belső; maga a szentély, hol a bálvány-szobor van elhelyezve, semmi feltűnőt nem mutat. Úgy látszik, minden arra van számítva, ha e templomok csupán külsejük által hassanak a nézőket.

Rövid hírek.

— Mai számunkkal veszik t. olvasóink előfizetési fölhívásunkat 1873-ra, melyet becses figyelmökbe ajánlunk.

— A budai várpalota termeit fűtik, s a királynét és leányait 10-re, Rudolf főherceget pedig a hó közepére várják oda.
 — (Jó t e k o n y s á g.) A lépesfalvi leégett templom fölépítésére (Sopron m.) a fm. Herceggprimás 200 frtot, Zalka János győri püspök ömga 565 frtot, nm. Bartakovics Béla érsek 10 frtot adományoztak. — Fémelt. Simor János herceg-prímás ur a pesti oltáregylet sz. ezéljainak előmozdítására 200, mltgós Samassa József szepesi püspök ur pedig 50 frtot kegyeskedett adományozni. — Nagym. Haynald Lajos kalocsai érsek ur e napokban az egyházmegyei Haynald érsek-féle segély-alap tökéjének szaporítására 10,000 frt összeget, a kalocsai tűzoltó egyeletnek pedig 200 frtot adományozni méltóztatott — Bartakovics Béla ö nmltga a tiszalöki rom. kath. iskola megnagyobbítására, s törvényszabta berendezésének eszközésére 408 frtot 48 kr adott utolsó részletül, ugyan-e célra már előzőleg 800 frtot adván; ugyanesak ö nagyméltósága a n.-kállói rom. kath. iskolát tanszerekkel leendő ellátás végett 40 frtot kegyadományban részelteté. — Pankovics István, a jótékonyágáról országsszerte ismert munkács-egyházmegyei püspök Marmaros megyében kebeleztet Darva község gör. kath. iskolája részére 50 frtot adományozott. — A káplányok sorsán segítve van a terjedelmes pécsi egyházmegyében. A pécsi püspök és káptalan nagylelkűen és állandóan gondoskodtak e részben.

— Dec. 5. bucsuk, bemutatások voltak napi renden. Az új kormány, melynek kineveztetését a hivatalos lap már közlé, esütörtökön délelőtt testületileg jelent meg Ö Felsége előtt, ki ez alkalommal szívélyes beszédet intézett hozzájuk. — A képviselőházi és felsőtáblai bemutatás után elmentek az „Angol királynő“-be is, Deák Ferenczhez tisztelegni. De az öreg ur nem volt otthon. Este a Deák-körben a „Lónyay Menyhért napja“

volt, a mint Szlávy kormányelnök kifejezé, gr. Lónyayt az nap délelőtt Ö Felsége fogadta bucsukihallgatáson, aztán a Deák-kör elnöke hívta meg, hogy este legyen szives a körben megjelenni. S meg is jelent, s hosszas éljenzéssel fogadták. Éljenzések beszédét is, melyben kijelenté, hogy ismét az lesz, mit mindig a legszebb állásnak tekinte: önálló, független képviselő, ki lelkismeretesen fogja teljesíteni kötelességeit, s utógondolat nélkül fogja támogatni a kormányt, mig csak helyes irányt követ. Beszédére Perezel Béla körelnök a párt nevében fejezte ki a hálát s elismerést gr. Lónyay iránt, ki már a negyvenes évek szabadelvű pártjának kiváló tagja, az ötvenes években a kényuralom elleni küzdés buzgó bajnoka s aztán az 1867-ben létrejött kiegyezés egyik főtényezője volt. De á k Ferencz is felszólalt, elsorolva Lónyay érdemeit az alkotmányosság visszaállítására körül, hangsúlyozva nagy tudományát és szakismertét, a kiegyezés pénzügyi részének általa történt szerencsés megoldását, stb; kijelenté továbbá, hogy az alaptalan gyanúsításoknak, melyek Lónyay személye ellen intézettek, soha legkisebb hitelt sem adott; végül kifejezte örömét a fölött, hogy Lónyay azt fogja tenni, a minek ellenkezőjét muljtának meghazudtolása nélkül nem is tehetett s a pártnak jövőre is tevékeny tagja marad. — Aztán Szlávy szavaira, melyekben a párt támogatását kérte, Deák Ferencz felelt, örszetartásra buzdítva a pártot. Majd Zsvikovics képviselő a horvátok nevében üdvözlé az új kormányt, kérve a két esztendei horvát válság mielőbbi megoldását. — Szlávy esütörtökön mutatá be magát József főhercegg előtt is.

— Eötvös Pál, a mult hóban Budán elhunyt nyug. udv. kamarai tanácsos, kinek neje Batthyány Julia grófnő volt, kétezer forintot hagyott jótékony ezélokra. Nevezetesen két-kétszázforintot az akadémiának, a muzeumnak, a Ludoviceumnak, Szent-István- és Szent-László-Társulatoknak; száz-százat pedig a nemzet-i színháznak, gazdaasszonyegyletnek, budai nőegyletnek, vakok intézetének, pesti oltáregyletnek, a budai Erzsébet apáczazárdának s a budavárosi kórháznak. A mig élt, jövedelme nagy részét budai szegények közt osztá ki.

— Egy nyolczváltozatu egészen új és nagyon ezélszerű szerkezetű, ugró szelládával ellátott orgona, a minő még nálunk Magyarországon ismeretlen, Steinrich Lipót, derék, szakavatott orgonaművész hazánkfa által (lakik Pesten, Gábler utcában, 8. sz. a. a kerepesi uton) jutányos áron és tiz évi jótállás mellett minden órában eladatik. — Ugyanö elvállal mindennemű orgonajavításokat is. — Ajánljuk ö t a t. ez. lelkész urak becses figyelmébe.

Társulati értesítő.

Kimutatás a Szent-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekekről: Kubriczky András esperes taksonyi plébános 22 frt 45 kr, Lajos József nagybantosi plébános 63 frt, Papp Károly kiskomáromi pléb. 31 frt 50 kr, Tóth István egri érseki nyomda-ügylő 50 frt 15 kr, Kohn András esp. villányi pléb. 18 frt 90 kr, Szuly József pécsi kissemnariumi igazgató 187 frt 22 kr, Mladoniczky Ignác győri káptalandombi lelkész 129 frt 20 kr, Ocsovszky Ferencz kanonok nagyszombati plébános 68 frt, Röthy István szombatbelyi karkápl. 138 frt 60 kr, Czetz Deodát deési városi levéltárnok 18 frt 90 kr, Bellaagh József esperes igali pléb. 40 frt 95 kr, Zsolner László esperes pelejthei pléb. 18 frt 90 kr, Szabados Antal kalocsai papnöveldei aligazg. 179 frt 55 kr, Dolenszky Imre tószeghi plébános 9 frt 15 kr; Danilovics Mihály kassai kanonok 100 frt, Czetz Deodát deési városi levéltárnok 12 frt 60 kr, Schietner Ede prépost endrődi plébános 56 frt 70 kr, Gáspárdy Rudolf szathmári gymnasiumi tanár 104 frt, b. Geramb Ferencz esperes boesköi pl. 18 frt 90 kr; bold. Légrády József volt kás-sz.-miklósi pléb. hagyományá 5 frt.

A Sz.-László-Társulat „adakozásai“ tér hiány miatt jövőre marad.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1872. (Barátok tere 7-dik szám.)

Folytatás a mellékleten.

Előfizetési felhívás

„KATHOLIKUS HETILAP“

eddig

(KATHOLIKUS NÉPLAP)

1873-ki folyamára.

Az eddigi „Katholikus Néplap“ új ezimmel más öltönyben lép a magyar közönség elé.

Lelke, teste, vére az addigi marad, t. i. katolikus; eddigi nép-öltönye helyett azonban kissé módosabbat vesz föl, hogy középosztályunk által minél szívesebben fogadtassék, és minél szélesebb körben fordulhasson meg. Nem a cziczomás divat után fog lapunk kapkodni, hanem szerény polgári öltönyben lelkismeretesen érdekeit fogja szolgálni azoknak, kik azt előfizetéseik által köreikbe meghívják.

Programmunkat néhány szóba foglalhatjuk össze: a „Katholikus Hetilap“ hű és bátor bajnoka lesz a katolikus vallás és egyház érdekeinek; másrésztől azon lesz, hogy egyéb hasznos ismeretek terjesztésében t. olvasóközönségünknek teljesen megbízható, minél több oldalú kalauza legyen.

Emellett igyekezetünket oda fogjuk fordítani, hogy az ismeretek minél nagyobb körére kiterjedjenek, a lap ne csak tanulságos, hanem változatos is legyen. Szólamai fogunk egyházi, iskolai dolgokról, gazdaságügyről, lesz könyvészeti rovatunk, a szükség szerint szemlét tartunk más lapok fölött, szólni fogunk tudományos társulatokról; „csevegés“ cím alatt napjaink történetéből merített pikáns dolgokat közlendünk, s főlváltva képviselni fogjuk az ismeretek mind azon ágait, melyek a nagy magyar középosztályt közelebről érdeklik. Figyelemmel fogjuk kísérni a napi eseményeket a hazában és künn; a melléklapon pedig részletes tudósításokkal szolgálunk a katolikus társulatokról és egyletekről s időnkint közönségünket érdeklő hirdetéseket is fogunk hozni.

Ekként a lap tartalma tetemesen megnövekedvén, az előfizetési ár negyedévenként az eddiginél 15 krajezárral több lesz.

 Miután a legtöbb egyházmegyében meg van engedve lapunkra az egyház pénztárából fizetni elő, bizalommal kérjük a főt. lelkész urat, hogy e kedvezményt a lap minél nagyobb elterjesztésére nézve igénybe venni szíveskedjenek.

Előfizetési ár: helyben és vidéken egész évre 4 forint.
fél évre 2 forint.
negyed évre 1 forint.

Legezélszerűbb utalványozási lapon fizetni elő, mely csak 5 krba kerül.

Az előfizetési pénzeket legalább december hó 25-kéig a Szent-István-Társulat igazgatóságához (Lövészuteza 11. sz.) kérjük beküldetni.

Pest, 1872. december 5.

F ü s s y T a m á s,
a „Katholikus Hetilap“
felelős szerkesztője.

